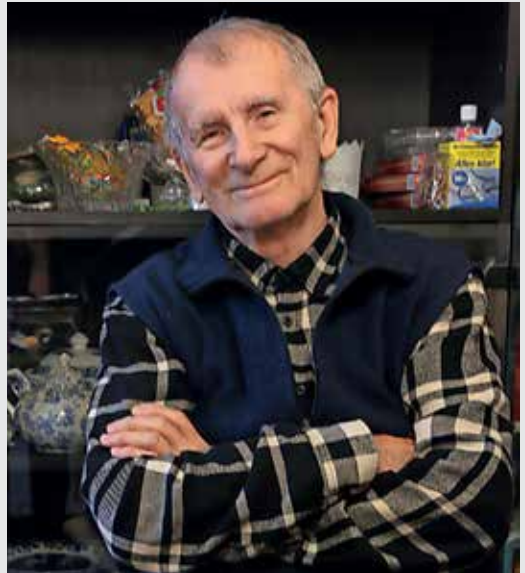

In memoriam Faludi Ferenc

Elhunyt Veszprém egyik meghatározó nyomdász egyénisége, az ofszettechnológia úttörője, Faludi Ferenc. Az Édesapám. Egy, a sok kiváló szakember közül, aki nemcsak a munkájában, de édesapaként is példát mutatott. Amikor hazaért a nyomdából, a papír, a nyomdafesték és a könyv illatát hozta magával, amitől már gyerekként valami kellemes, jó érzés töltött el és kísér, míg élek.

Folyamatosan új dolgok megismerésén fáradozott. Nyolcvanhárom évesen, okostelefonnal a zsebében, képben volt a legfrissebb újdonságokkal, de nem használta ki a digitális technológia minden lehetőségét, adott teret a nosztalgiának is. Digitalizálta a régi diafelvételeket, hanganyagokat, orsós magnószalagon tárolt zenéket, bakelitlemezeket, VHS-kazetta felvételeket. Amikor már a szaxofont nem tudta fújni, beérte a szintetizátorral, de a zene végigkísérte élete során. A nyomtatott kommunikáció tisztelője, a nyomdászat iránti alázatra tanított, miközben folyton tréfákkal, vicces ugratásokkal tette próbára környezete türelmét. Több mint két évtizede nyugdíjba vonult, s adott időt magának és a családjának. Tavaly még fát ültetett a dédunokáknak. Melegszívű, szeretettel teli lénye pótolhatatlan őrült hagyott maga után. A temetését követő megemlékezésen részt vett néhány régi barát és néhai kolléga is a család mellett. Kedves történetekkel emlékeztünk meg Róla, és a szívünkben, emlékeinkben tovább él.

1956. augusztus 6-án kezdte meg tanulóéveit a Veszprém Megyei Nyomdaipari Vállalatnál, és a forradalom idején már nemzetőr igazolványt nyomtatott. A nyomdában két nagy hagyományokkal rendelkező gépmester-család dolgozott, így szakmailag igen nehéz volt kiemelkedni. A régi dolgozók körmük szakadtáig ragaszkodtak az elavult technológiához. Ekkor érkeztek a vállalathoz új nyomdaméternökök, akik Édesapámban jó partnerre találtak az új dolgok megvalósításában. Fodor Gergely, Deák Gyula és Vida Gellért azon fáradoztak, hogy a régi magasnyomó rotációs gépet lecseréljék korszerű ofszet

nyomógépre. Ebben a folyamatban az összes gépmester közül Édesapámat választották, aki magabiztosan és bátran elfogadta a lehetőséget. Az első oktatást Debrecenben, az Alföldi Nyomdában kapta, majd Németországban Aalenben képezték tovább. Az új Goss Suburban 1972-ben indult. A napilap nyomtatásán kívül már egyéb nyomtatványok is készültek, az ügyviteli nyomtatványoktól az Olcsó könyvtár sorozaton át a csomagolópapírig mindenféle termék előállítására vállalkoztak. Megkezdődött az új nyomda tervezése és hamarosan az építkezés is elindult. Ekkor lett igazgató Danóczy Balázs, aki nagy szakmai tudásán kívül igen jó emberismerő is volt, nagyon sok segítséget kapott tőle Édesapám.

1977-ben költözött a nyomda az akkor város szélénél tekinthető új épületébe. Rémán Tibor precízen és sikeresen biztosította a költözés folyamán az összes műszaki feltételt. Közös szakmai tevékenységük a remek, konstruktív együttműködésből az évek során mély barátsággá alakult Édesapám és Tibor között.

Az új nyomdaépületben még volt ólomszedés, magasnyomtatás, sőt még a napilap előállítására is a magasnyomó formakészítésen alapult. A kenyérszöveget linószedő gépeken állították elő, a címsorokat kézzel szedték, majd a tördelt oldalról baritlevonat készült. Innen már az ofszet formakészítés vette át a szerepet, negatív filmből készült a montírung az ofszet lemezmasoláshoz. A számítógépek fejlődésével lassan a vége felé közeledett a technológiai váltás. 1982-ben lett még egy tekericsnyomó gépe a nyomdának, a Zirkon, amin szintén sokféle termék készült. Az új nyomdában nyolc év alatt hat géptermi művezető váltotta egymást: Zágonyi László, id. Horváth Mihály, Somfai Sándor, Mizsei János, Szentendrei Zoltán, Nagy Ferenc. 1984-ben Kálóczy Csaba Édesapám bízta meg a művezetői teendőik ellátásával. Nem sokkal ezután Danóczy Balázs nagyon beteg lett. A vállalat irányítását Fekete István vette át, aki nagyon gyorsan elsajátította a nyomtatással kapcsolatos ismereteket. Jellemző volt friss szemléletére, hogy Édesapám minden új fejlesztéssel kapcsolatos ötletét elsőként ő értette meg.

„Emlékszem, az első kérdése az volt, hogy közönyt tudnánk-e nyomtatni? Én mindent szívesen vállaltam és ezután jött az Express újság. Nagyon gyorsan emelkedett a terjedelme és így nagyobb kapacitású gép után néztünk Angliában. Én javasoltam a Zrínyi Nyomda eladásra kínált gépeit, mivel teljesen olyanok voltak, mint a mi gépünk. Erre a kedvező megoldásra esett a választás. A telepítés során sokan aggályukat fejezték ki, hogy nem lesz szakember, aki megbirkózik a gépek összekapcsolásával. Sikertült. Napi-

lapokat nyomtattunk: Napló, Nyugat, Express és hozzá még a Szabad Föld heti újságot is. Az Express újság terjedelme olyan nagy lett, hogy a két gépen egyszerre tudtuk kivitelezni a lapot. Különböző újításokkal 4-5 pályán is nyomtattunk egyszerre, ahol a kihívást a különböző párpálya-feszültség okozta.

A személyzetet állandóan tanítani, képezni kellett, és mindenki számára megtalálni a megfelelő munkát. A vállalatnál sokan nem nézték jó szemmel az újításokat, mert csak az érte járó pénzt látták benne. A nyomdászat szívügyem, és a munkám mellett a színes nyomógépeket tanulmányoztam külföldön, felkészülve a további fejlesztésekre. A sors igazolta feltételezésemet, színes gépet kellett venni, jól láthatóan ez volt a jövő piaca. Nagy felelősség hárult Rémán Tiborra és énám. Azt a megbízást kaptuk, hogy használját, de jó állapotú gépet keressünk. Több gép megtekintése után Milánóban találtunk rá a megfelelőre. A költségmegtakarítás egyik eleme volt, hogy a gép leszerelését a nyomda műszaki stábjára végezte. Amikor a gép megérkezett, hat hétig az egyik főmegsértett meg sem nézte, mondván ezt a roncsot a Rémán meg a Faludi hozhatta ide.

Telt-múlt az idő, és a gép kezdte ontani a színes nyomtatványokat. Megdöbbenő volt számomra, hogy aki a „roncsgépet” egy pillantásra sem méltatta a szállítást követően hat hétig, később arról nyilatkozott az egyik szakmai magazinban, hogyan vezette be a színes nyomtatást a Pannon Nyomdában...

1996-ban híre ment a dolgozók között, hogy máshova kerülnek a napilapok és csak a színes magazinok maradnak nálunk. Ezután már nehéz volt a dolgozókkal jó időbeosztást elérni, mert körvonalazódott, ki fog maradni és kinek kell felmondani. A napilapok gyártása versenyfutás az idővel, mindig nagy felelősséggel járt. Ettől függetlenül én jó szívvel gondolok a nyomdára, mert igen sok jó emlékem fűződik hozzá.”

Édesapám rengeteg újítást, célberendezést, az adott termék előállításához szükséges konfigurációt talált ki, ha meglenne a Veszprémi Nyomda ilyen dokumentumokat őrző irattára, tetemes mennyiségű dossziét találnánk benne. Találékony-sága, mindenre megoldást kereső hozzáállása sokak számára értékes minta, követendő példakép volt. Nagy örömmel és büszkeséggel töltötte el, hogy a nyomdászat szeretetét továbbadhatta.

Matusek-Faludi Viktória